

különszám
ROMANA
Széles a világ
– nagy a szerelem

Rebecca Winters
Szicíliai tűz

Annie O'Neil
Visszajöttem, kezdjük újra!

Rebecca Winters
Hálából szerelem

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételt készítenést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Rebecca Winters, 2014 – Vinton Kiadó Kft., 2024*

A mű eredeti címe: *Becoming the Prince's Wife (Princes of Europe 2/2)* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

Magyarra fordította: *Gaáli István*

© *Annie O'Neil, 2020 – Vinton Kiadó Kft., 2024*

A mű eredeti címe: *The Vet's Secret Son (Dolphin Cove Vets 2/1)* (Harlequin Mills & Boon, Presents)

Magyarra fordította: *Gaáli István*

© *Rebecca Winters, 2015 – Vinton Kiadó Kft., 2024*

A mű eredeti címe: *A Wedding for the Greek Tycoon* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

Magyarra fordította: *Gaáli István*

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA KÜLÖNSZÁM 122. számában, 2024

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-814-6

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konzern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2024

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Rebecca Winters
Szicíliai tűz

1. FEJEZET

A limuzinból kiszállva Carolena Baretti látta, hogy legjobb barátnője, Abby már fölfelé megy a királyi gép ajtajához vezető lépcsőn. Fent megfordult, és integetett neki.

– Jó, hogy itt vagy! – kiáltotta, és szorosan átölelte ficáncoló kisfiát.

A nyolc hónapos Maximiliano herceg fekete fürtjeivel kiköpött mása volt apjának, Vincenzo Di Laurentis aranciai trónörökösnek. Max – ahogy a szülei hívták – mostanra ért abba a korba, amikor minden érdekelte, s mivel Carolena tudta Abbytól, hogy éppen fogzik, vett neki néhány élénk színű foggyűrűt, amelyek remélhetőleg lekötik majd a repülőúton Gemelli felé.

Egyutaskísérő átvette Carolenától a csomagjait, amikor ő is beszállt a gépbe. Abby épp a gyerekülésbe próbálta beleültetni az izgága Maxot.

– Talán ez segít. – Carolena előhúzott a zsebéből egy kék foggyűrűt, és Max felé nyújtotta. – Na, hogy tetszik, picur?

Max a gyűrűért nyúlt, és a szájába dugta. A két nő felnevetett, és Abby magához szorította Carolenát.

– Köszönöm! Mindennek örülök, ami leköti, mert csak akkor marad nyugton, ha alszik. Üdv a fedélzeten. Tudom, hogy nehéz időszak ez neked, de klassz, hogy elkísérsz. Vincenzónak és Valentinónak sok üzleti megbeszélőnivalója van, Bianca királynő pedig alig várja, hogy unokázhasson, úgyhogy lesz időnk magunkra.

– Amikor Max mosolyog, nagyon emlékeztet Michelinára. A királynő örülni fog.

– Teljesen odavan érte. Így utólag nehéz elhinni, mennyire ellenezte a béranyaságot. Most már velem is sokkal kedvesebb.

– Hála istennek, Abby.

Carolena sejtette, milyen nehéz lehetett a barátnőjének. Abby önként jelentkezett béranyának, hogy kihordja Vincenzo trónörökös és Michelina hercegnő gyermekét, Michelina azonban nem érthette meg a baba születését: meghalt lovasbalesetben. A tragédia Abbyt és Vincenzót is jócskán megviselte, de a terhesség alatt egymásba szerettek, és végül összeházasodtak.

Június negyedike volt, hét év óta az év legnehezebb napja Carolena számára – vőlegénye, Berto halálának évfordulója. Berto volt az első nagy szerelme, és Carolena magát hibáztatta, hogy élete oly tragikus véget ért. Azóta csak futó kapcsolatai voltak: nem akart senkitől függeni, és azt sem akarta, hogy tőle függjenek, mert így nem is bánthat senkit.

A jó Abby persze tudta, hogy most van az évforduló, és azért hívta el erre a kis kirándulásra, hogy elterelje a figyelmét. Ez az empátia és nagylelkűség volt az, amit Carolena a legjobban szeretett benne.

Amikor Carolena becsatolta magát, Vincenzo trónörökös lépett be a gépbe több testőrrel együtt. Szeretetteljes csókkal üdvözölte feleségét és fiát, aztán barátságosan megölelte Carolenát.

– Kedves tőled, hogy velünk jössz. Tetszeni fog Gemelli.

– Az biztos. És még egyszer köszönöm a meghívást.

– Szóra sem érdemes. De most már induljunk, mert azt mondtam Valentinónak, hogy a délután közepén érkezünk.

Nem sokkal ezután felemelkedtek a Riviérán fekvő apró Aranciai Hercegség ragyogó kék egére, és dél felé vették az irányt. Amikor Szicília fölött megkezdték az ereszkedést Gemellibe, Carolena látta az Etnából felgomolygó füstöt. Végigfutott a hátán a hideg a gondolatra, hogy a vulkán kitörhet.

A helikopter eltávolodott az Etna lejtőjétől, ahol a tudóscsoport alapos felméréseket végzett, és visszarepült a cataniai Geofizikai és Vulkanológiai Központ épületéhez. A három férfi robbanások moraját hallotta az északkeleti kráter mélyében, de nem volt ok a riadalomra.

Leszállás után Valentino trónörökös elbúcsúzott két kollégájától, és gyorsan átszállt a királyi

helikopterbe, amely arra várt, hogy a Jón-tengeren fekvő közeli Gemellibe vigye. Sógora, Vincenzo Di Laurentis aranciai trónörökös már órák óta megérkezett a palotába második feleségével, Abbyvel és fiával, Maxszal.

Vincenzóval távoli unokatestvérek voltak, és évek óta üzlettársak egy exportvállalatban, de Vincenzo első házassága Michelinával, Valentino egyetlen lánytestvérével szinte fivéreké tette őket. Michelina előző évi váratlan halála megfosztotta azon kevés emberek egyikétől, akiknek bármit elmondhatott. Öccse, Vito a katonai pályát választotta, és csak ritkán fordult meg a palotában, anyját, Bianca királynőt pedig lefoglalták az uralkodással járó teendők. Volt egy szűk baráti kör, akikkel kevés szabadidejét töltötte, de sem ők, sem a diszkréten kezelt alkalmi viszonyai nem tudták kitölteni az űrt, amit Michelina hagyott maga után.

Amint a helikopter kitette a pazar barokk kastély parkjában, és elindult a medence melletti rövidebb úton a keleti szárnyban lévő lakosztályához, a szeme sarkából észrevett valamit... és földre gyökerezett a lába. Az ugródeszka tetején egy elragadóan gyönyörű nő állt mélyen kivágott lila fürdőruhában, amely olyan bűnösen szexi volt, hogy Valentinónak kihagyott a szívverése.

A következő pillanatban a nő kecsesen a vízbe ugrott. Valentino követte a tekintetével, s mikor a nő előbukant a túlsó parton, leguggolt, hogy üdvözlje. Közelről még igézőbb volt: hosszú fekete haja sűrű fonatban omlott az egyik vállára, zöld szeme csillogott, érzéki ajka olyan volt, mint egy forró ígéret.

– Ó... fenség! Azt hittem, egyedül vagyok.

Még nem találkoztak – azt Valentino biztosan nem felejtette volna el. Egy gyors pillantással meggyőződött róla, hogy a nő nem visel gyűrűt.

– Úgy látszik, előnyben van velem szemben, signorina...?

– Carolena Baretti. Abby Loretto barátnője vagyok.

Ez az álomnő Abby legjobb barátnője? Valentino gyakran hallotta Abbyt beszélni róla, de Vincenzo nem figyelmeztette, micsoda nőről van szó, pedig ő sem vak a szebbik nem bájaira.

– Mikor érkeztek?

– Kettő után. Most a királynő vigyáz Maxra, Abby és Vincenzo pedig elmentek szundítani egyet.

Valentino elfojtott egy mosolyt.

– Gondoltam, kihasználom az időt, és úszom egy kicsit – mondta Carolena. – Olyan kellemes meleg van.

Valentino bólintott.

– Kicsit elhúzódott a munkám, azért nem értem ide időben. De estére vacsorát terveztem privát körben... mondjuk egy óra múlva? Küldök valakit magáért, rendben?

– Nagyon kedves, de nem akarok zavarni. Már ettem is pár falatot, és jól elleszek itt a medencénél egyedül.

Úgy látszott, tényleg komolyan gondolja, és nem csak kéreti magát, mint ahogy a nőismerősei szokták. Ez persze még jobban felkeltette Valentino érdeklődését.

– Mint Vincenzo és Abby barátnője, természetesen maga is meg vagy hívva – mosolygott megnyerően. – Egyébként is, az ilyen „zavarásnak” mindig örülök. Ragaszkodom hozzá, hogy velünk vacsorázzon.

– Hát jó, köszönöm – mondta Carolena. – És ha már így találkoztunk, szeretném kifejezni a részvéteimet Michelina hercegnő halála miatt. Szörnyű veszteség a családjuknak. De Max vigaszt jelenthet mindannyiuknak, főleg a királynőnek. Nagyon hasonlít Michelinára, ahogy maga is.

– Igen, már alig várom, hogy újra lássam. Biztos megint egy fejjel nagyobb lett.

Carolina arcán varázslatos mosoly suhant át.

– Hát, annyit azért nem nőtt, de mivel Vincenzo az apja, biztos szép szál férfi lesz belőle.

– Szerintem is. *A presto, signorina.*

2. FEJEZET

Carolena a férfi után bámult. Természetesen azonnal felismerte a gemelli trónörökös: többször látta a televízióban és az újságokban, és nemrég egy magazin a világ legvágyottabb királyi agglagényének választotta. De egyetlen fénykép sem adta vissza még csak megközelítőleg sem, milyen jóképű is valójában: igéző, tiszta kék szempár, sötétszőke haj, melyet aranyló fénybe vontak a lemenő nap sugarai, szicíliai származásról tanúskodó, markáns arcvonások.

Igen, Valentino trónörökös lenyűgöző férfi volt még így, piszkos farmerban és felhajtott ujjú fehér ingben is. Vajon milyen munkát végezhetett? Carolenát, hogy milyen intenzíven reagál rá. Egy gazdasági ügyekkel foglalkozó exkluzív nemzetközi iroda ügyvédjeként sok érdekes, gazdag és befolyásos férfival találkozott, de egyikük sem volt rá ilyen mély hatással. Még Berto sem, gyermekkori barátja és legnagyobb szerelme.

A lakosztályába visszatérve lezuhanyozott, és felvett egy leopárdmintás ruhát, mely igencsak hízelgett az alakjának, hozzáillő fülbevalóval, nyaklánccal és szandállal. Mivel jól fizették, a ruhatára tele volt drága darabokkal, így nem jelentett gondot megfelelően felöltözni a gemelli trónörökössel elköltendő vacsorához.

Amikor kopogtak az ajtón, azt hitte, a szolgálta az, akit a herceg küldött érte – annál jobban meglepődött, amikor magával Valentinóval találta magát szemben. Most lezserül elegánsan volt öltözve, barna mintás sportingbe és homokszínű nadrágba, s mikor Carolenát meglegyintette drága arcszeszének illata, igyekezett lecsillapítani heves szívdobogását.

– Fenség... már másodszor lep meg.

A férfi sugárzóan mosolygott rá.

– Az apró meglepetések teszik érdekessé az életet, nem gondolja?

– De, bár nem mindegy, milyen is az a meglepetés.

– Ezt nem tudtam kihagyni.

– Megtiszteltetés, hogy a herceg személyesen kísér az asztalhoz.

– Mivel farkaséhes vagyok, gondoltam, úgy tudom a leggyorsabban asztalhoz vinni, ha magam jövök el.

– Akkor ne is vesztegessük tovább az időt.

– Abby és Vincenzo már az étkezőben vannak, láttam őket futólag, ők viszont nem vettek észre. Mindig azt hittem, hogy a mézeshetek egy-két hétig tartanak – na de nyolc hónapig?

Carolena nevetett.

– Értem, mire gondol. A repülőn is alig tudták levenni egymásról a szemüket.

– Ilyen az igazi szerelem. Csak az ember ritkán találja meg.

– Igen – értett egyet Carolena, aztán követte a herceget a hosszú folyosókon, melyeknek falait értékes faliszőnyegek és festmények díszítették, egy hatalmas kétszárnyú ajtóig, mely közvetlenül a szabadba nyílt.

– A parkon át menjünk, úgy rövidebb.

– Tényleg gyönyörű ez a park – nézett körül Carolena odakint. – És ilyen pompás barokk kastélyt se láttam még soha.

Valentino bólintott.

– Az öcsémmel, Vitóval Kerubpalotának hívtuk annak idején, a kerubok miatt, amik az erkélyeket tartják. Gyerekkorunkban egyszer fekete bajuszt rajzoltunk rájuk, aztán órákig síkálhattuk őket büntetésből.

Carolena ismét nevetett.

– Ha ezt elmondom Abbynek, rémálmai lesznek, hogy mi vár rá Max mellett.

– Ó, addig még sok idő van hátra.

Abby és Vincenzo egymással szemben ült az étkezőben, s mikor Valentino és Carolena belépett,

épp gyengéden megcsókolták egymást. A falakon lógó aranykeretes rokokó tükrök meg többszörözték a szerelmes hercegi pár képét.

Valentino hangosan megköszörülte a torkát.

– Jöjjünk vissza később? – kérdezte vidáman, miközben kihúzott egy széket Carolenának.

Azok ketten szétrebbentek; Abby elvörösödött, Vincenzo pedig felpattant, és melegen megölelte Valentinót.

– De jó látni téged!

– Én is örülök. Bocs, hogy nem voltam itt, hogy fogadjalak titeket, de egyszerűen nem tudtam korábban elszabadulni.

– Semmi baj, teljesen megértem. Ja, és mint látod bátorkodtunk magunkkal hozni Carolenát. Bemutathatlak egymásnak?

Valentino jelentőségteljesen Carolenára pillantott.

– Már megismerkedtünk a medencénél.

Carolena gyors pillantást váltott Abbyvel, aki most szintén baráti öleléssel üdvözölte Valentinót, majd helyet foglalt Carolena mellett az asztalnál. Pisztáciás pestóval töltött rizskroketet ettek, kagylós spagettit és garnélát padlizsánnal; hozzá a palota ültetvényeiről származó fehérbort ittak.

– Ez menyeyi volt, de attól tartok, a desszert már nem fér belém – mondta Carolena, amikor végzett az evéssel, és elégedetten sóhajtott. – Ha sokáig itt élnék, előbb-utóbb úgy néznék ki, mint egy gömbhal.

A két férfi felnevetett, aztán nagy étvággyal hozzáláttak a desszerthez.

– Olyan vicceset mondtam? – kérdezte Carolena.

– Abby is folyton ilyeneket mondott, amikor terhes volt – válaszolta Vincenzo. – Hogy úgy fog kinézni, mint egy partra vetett bálna, meg hasonlók.

– Nekünk nőknek megvannak a félelmeink – védekezett Abby.

– Bizony – kontrázott Carolena.

Valentino csodáló pillantást vetett rá.

– Az előbb láttam abban a lila fürdőruhában, és ez alapján merem állítani, hogy ebből a szempontból nem lesz gondja.

Carolena mélyen elpirult. Szeszélyből vette azt a fürdőruhát, azzal a szándékkal, hogy soha nem viseli mások előtt. A medencénél azt hitte, egyedül lesz...

– Köszönöm. Remélem, igaza van, fenség.

– Szóljon Valnak – mondta mosolyogva, majd a lány meglepett pillantását látva hozzátette: – Az öcsémmel sose szerettük a hosszú keresztnéveket, ezért lettünk Vito és Val.

– V és V – mosolygott Carolena is.

Ekkor megjelent egy szolga.

– Elnézést a zavarásért, fenség, a királynő őfelsége küldött. A kis herceg sír, és úgy néz ki, láza van.

A fiatal szülők máris aggódva felugrottak.

– Biztos csak megfázott egy kicsit – mondta Carolena, hogy megnyugtassa őket.

Abby bólintott.

– Igazad lehet, de inkább odamegyek hozzá. Idegen neki ez a környezet, és a királynőt sem ismeri még annyira. – Vincenzo felé fordult. – Te maradj nyugodtan, élvezzétek az estét.

De addigra már Valentino is felkelt a székéről.

– Holnap lesz egy teljes napunk. Szerintem a picurnak most mindkettőtökre szüksége van.

– Köszönöm. – Abby megkerülte az asztalt, és megölelte Carolenát. – Akkor holnap találkozunk.

– Igen, és ha bármire szükséged van, csak hívj a mobilomon.

– Oké, köszönöm.

Amint Abby és Vincenzo távozott, Carolena felállt.

– Azt hiszem, én megyek. Köszönöm a csodálatos ételeket, fenség.

– Nem abban egyeztünk meg, hogy Valnak szólít? Rajta. Szeretném hallani, ahogy kimondja.

Carolena vett egy mély levegőt.

– Köszönöm... Val.

– Így már jobb. – A férfi kérdően nézett rá. – Hová tűnt magából a tűz?

– Fáradt vagyok – válaszolta Carolena őszintén. – Ma reggel egész korán bent voltam az irodában, hogy befejezzek egy munkát, mielőtt kivitt a kocsni a repülőtérre. Már nagyon hívogat az ágy.

– Akkor visszakísérem a lakosztályába.

– Arra tényleg semmi szükség.

Valentino tekintete kétkedő lett.

– Megijesztem?

Igen, Carolenát tényleg megijesztette, hogy milyen hatással van rá ez az ember.

– Csak attól félek, hogy felborítom a napirendjét.

– Ma már nincs több dolgom. Egyszerűen felejtse el, hogy herceg vagyok.

Ekkor újra megjelent az iménti szolga.

– Fenség, a királynő őfelsége kéri, hogy keresse fel a lakosztályában.

– Köszönöm, úgy lesz.

Valentino gálánsan karon fogta Carolenát, és kivezette a folyosóra. Carolena szíve hevesen kalapált, és alig tudott másra gondolni, mint erre a könnyed érintésre. Amikor az ő mellett kiléptek a parkba, óvatosan kiszabadította magát.

– Vincenzótól tudom, mennyire zsúfolt egy trónörökös napirendje. Az édesanyja már várja.

– Este, lefekvés előtt mindig benézek hozzá. Ha tovább maradtam volna magukkal az asztalnál, akkor is várnia kellett volna.

Carolena feladta: a herceg nyilvánvalóan nem hagyja magát eltéríteni a szándékától, hogy visszakíséri a lakosztályába.

– Milyen munkával piszkolta össze magát? – kérdezte kíváncsian.

Valentino kisfiúsan vigyorgott.

– A vulkánok elég piszkos valamik.

Carolena hirtelen megállt, mintha gyökeret vert volna a lába.

– Főnt volt az Etnán?

– Bizony.

– De miért?

– Vulkanológus vagyok a Geofizikai és Vulkanológiai Központban, Cataniában.

– Most csak ugrat.

– Manapság egy hercegnek is szüksége van megfelelő végzettségre. Az Etna meg úgyszólván itt van a szomszédban. Amióta az eszemet tudom, mindig is elkísért a füstje, és megfogadtam, hogy egyszer közelebről is megnézem. És amikor megnéztem, többé el se tudtam szakadni tőle.

Carolena le volt nyűgözve.

– Fantasztikus lehet ilyen közlőről tanulmányozni egy vulkánt. De nem veszélyes ez a munka? Különös kifejezés suhant át a férfi arcán.

– Ma már nem annyira. Főleg arról van szó, hogy egyre pontosabbá tegyük az előrejelzéseket, és időben megkezdhezzük az evakuálást. Az évtizedek során egyre megbízhatóbb mérőrendszereket fejlesztettek ki.

– Hogy fogadták a szülei, amikor bejelentette, hogy vulkanológus akar lenni?

Valentino mosolygott.

– Miután felsoroltam az érveimet, támogattak.

– Milyen érvel győzte meg őket?

– Azzal, hogy a király legfőbb kötelessége gondoskodni a népe jólétéről és biztonságáról. Megmondtam nekik, hogy nem akarom, hogy megismétlődjön az 1669-es katasztrófa, ha újra kitör az Etna. Mert egyszer ki fog törni.

– Mi történt 1669-ben?

– Több mint huszonkilencezer ember halt meg.

– Bele sem akarok gondolni.

– A mai előrejelző rendszerekkel ez természetesen már nem fordulhat elő, de továbbra is

folyamatosan tájékoztatni kell a lakosságot. Nekem ez a fő célom. Kidolgoztunk egy programot arra, hogy rendszeresen tartsunk polgári védelmi gyakorlatot a lakossággal, hogy mindenki tudja, mit kell tennie vészhelyzet esetén. És az utasításomra minden háztartás fel lett szerelve könnyű légzőmaszkokkal, ami véd a hamueső és a mérgező gázok ellen. De nemrég olyan megfigyeléseket tettünk, amikből úgy látom, hogy ez még mindig kevés.

- Szerencsés az országa, hogy maga örködik fölötte.
- Örködöm? Ez kicsit úgy hangzik, mintha az öregek tanácsában ülnék.
- Aligha nevezhető öregnek.
- Örülök, hogy észrevette.

Carolena szíve gyorsabban vert.

- Komolyan: lenyűgöz a munkája.
- Ó, ez csak egy része a munkámnak.
- Ez majdnem olyan, mintha kettős életet élne. Maga kész rejtély.

Valentino nevetett.

Közben elértek a lakosztályhoz. Carolena szívesen faggatta volna még, de nem akarta ráerőltetni magát.

- Csodás este volt – mondta, kinyitva a lakosztály ajtaját. – Köszönök mindent.

– És maga miket szokott csinálni... mármint azon kívül, hogy gyanútlan férfiaknak szívrohamot okoz azzal, hogy bájosan megmártózik egy úszómedencében?

Carolénának arcába szökött a vér.

- Azt hittem, egyedül vagyok.

– Csak azért jártam arra, hogy lerövidítsem az utat, mert késésben voltam. Úgy tűnik, gyakrabban kéne ilyet csinálnom.

A bulvárlapok nem túloztak, Valentino herceg tényleg ellenállhatatlan sármőr.

- Nem leszek itt olyan sokáig, hogy megint rajtakapjon. Vár rám az ügyvédi irodám Aranciában.

– Azt tudom, hogy ugyanott dolgozik, mint Abby.

– Ő már nem dolgozik ott, amióta férjhez ment. Már csak Maxszal foglalkozik.

– Nehéz lehet a férfi kollégáinak, hogy ennyi szépséggel és ésszel kell nap mint nap együtt lenniük.

- Mind házasok.
- Annál rosszabb.

Carolena nevetett.

- Maga lehetetlen!

– Látom, megértjük egymást. Reggeli holnap a reggelizőszalon előtti teraszon. Fél kilenckor magáért küldök egy szobalányt. *Buonanotte*, Carolena.

– *Buonanotte*.

– Val.

– Val – motyogta Carolena, és gyorsan becsukta maga mögött az ajtót.

Túlságosan izgatott volt ahhoz, hogy lefeküdjön. Felvette kedvenc pizsamáját, kinyitotta a laptopját, s az interneten rákeresett az Etnára. Annyi anyagot talált, hogy még éjjel egy után is beszámolókat olvasott, fotókat és videófelvevételeket nézegetett.

Csak akkor kapcsolta ki a gépet, amikor rábukkant egy videóra, mely arról a hat vulkanológusról szólt, akik 1993-ban haltak meg a Galeras vulkánon a kolumbiai Andokban. Már a gondolattól is rosszul lett, hogy ilyen történhet Valentinóval.

Leoltotta a lámpát, és álomba szenderült.

Reggel fél nyolckor a mobiltelefonja csörgésére ébredt. Abby tájékoztatta, hogy a kis Max még mindig lázas és nyűgös.

– Szerintem jön még egy foga. Inkább vele maradok reggelire a lakosztályban, így legalább Vincenzo és Valentino nyugodtan megbeszélhetik az ügyeiket. Legjobb, ha te is rendelsz magadnak valamit a szobádba vagy a medence melletti teraszra. Majd jelentkezem. Ha be akarsz menni a városba vásárolni, tárcsázd a nullát, és rendelj egy limuzint.

– Köszö, én elleszek. Az irodai pörgés után jól fog esni a semmittevés a medencénél. Maxnak jobbulást.

Carolena örült ennek a fordulatnak. Minél kevesebbet látja Valentinót, annál jobb.

3. FEJEZET

Aznap délelőtt fél tizenegykor Valentino belátta, hogy így nincs sok értelme: Vincenzo képtelen volt koncentrálni.

– Szerintem hagyjuk ezt most. Abbyhez és Maxhoz akarsz menni. Én elintézek még néhány másik dolgot, aztán vacsoránál találkozunk.

Vincenzo bólintott.

– Tényleg bocs.

– Ugyan már. Mindig a család az első.

Amikor Valentino kikísérte sógorát, és becsukta az ajtót, ráeszmélt, hogy a nap hátralévő részével akkor most már szabadon rendelkezhet.

Gyorsan döntött, s a házi telefonon tárcsázta Carolena Baretti lakosztályát. Semmi.

Felhívta a magántitkárát.

– Paolo? Signorina Baretti bement a városba?

– Nem, fenség. A reggelit a medencénél szolgálták fel neki, és még mindig ott tartózkodik.

– Értem. Köszönöm.

Néhány perccel később Valentino már ballagott is a medence felé, fürdőnadrágban, vállra vetett törölközővel, kezében mobiltelefonnal. Meglátta Carolenát egy napernyő árnyékában, amint egy könyvbe mélyedt; fekete haja hátul copfba fonva, testén fehér, csipkés tunika, alatta zöld bikini sejtett.

– Túl optimista voltam, amikor azt hittem, hogy ma is a tegnapi fürdőruha lesz magán.

Carolena felnézett, s mintha kissé ideges lett volna... De vajon miért?

– Már végeztek is az üzleti megbeszéléssel?

Valentino az egyik székre dobta a törölközőjét, és rákacsintott.

– Köztünk szólva, szerintem alig várta, hogy „szundítson” egyet a feleségével.

– Megérdemelnek egy kis kikapcsolódást – mosolygott Carolena.

– Egyetértek. Az üzlet ráér, ha Max jobban lesz. Jöjjön, ússzunk egyet.

De Carolena a fejét rázta.

– Menjen csak, én már úsztam.

– Tudtommal nincs olyan törvény, ami megtiltaná, hogy valaki többször is ússzon.

– Persze. De kérem, felejtse el, hogy itt vagyok.

– Az nehéz lenne.

Valentino beugrott a vízbe, és úszott néhány hosszt. Amikor kiemelte a fejét a vízből, meglepve látta, hogy Carolena befelé megy az épületbe. Kilendült a medencéből, felkapta a holmiját, s még azelőtt utolérte a lányt, mielőtt az becsukhatta volna az orra előtt a lakosztálya ajtaját.

– Azért ment el, mert megzavartam? Vagy annyira ellenszenves vagyok, *signorina*?

Carolena elpirult.

– Egyik sem.

– Miért nem mondta, hogy inkább egyedül lenne?

– Én csak vendég vagyok itt, magának viszont ez az otthona, ahol azt csinál, amit akar. De nem akartam megbántani.

– Tegnap még tagadta, hogy fél tőlem. De szerintem igenis fél, és érdekelne, hogy miért. Nem titok, hogy volt néhány viszonyom az utóbbi években, bár hosszú távon jegyben járok Alexandra hercegnővel. Ugyanúgy vagyok én is, mint Vincenzo volt Michelinával. De valami azt súgja, hogy Abby a legrosszabbfajta playboynak állított be, akivel egy nőnek egyetlen percre sem szabad egyedül maradni.

– Szó sincs erről, fenség. – Carolena döbbsen hátrált. – Épp ellenkezőleg, Abby nagyra tartja magát.

– Akkor talán behívhatna, hogy a személyzet ne hallja minden szavunkat.
Carolena tétován félreállt.

– Hozok egy száraz törülközőt, hogy ráülhessen.

Pillanatok alatt visszajött a fürdőszobából, s egy összehajtott törülközőt terített az egyik fotelra. Valentino megvárta, amíg leül a kanapéra, aztán ő is letelepedett a fotelba.

Előrehajolt, és kérdően nézett Carolenára.

– Mi van magával? Tegnap este jól megértettük egymást, ma meg úgy viselkedik, mint egy rémült iskolás lány. Rossz tapasztalata van a férfiakkal? Azért menekült el?

– Nem! Ezt nem értheti.

– Akkor segítsen, hogy ne érezzem magam vadembernek.

– Bocsásson meg, nem akartam, hogy annak érezze magát. Ennek semmi köze magához, csakis hozzám. – Carolena nyugtalanul felállt. – Ez... nehéz időszak nekem, de tényleg nem tudok beszélni róla. Nem kezdhetnénk előlről, mintha ez az egész meg sem történt volna?

– Attól függ. Szokott lovagolni?

– Imádok! Lovakkal nőttem fel a nagyszüleim farmján.

– Nagyszerű. Akkor hozatok valami ennivalót a szobájába, aztán egy óra múlva magáért jövök, és elviszem lovagolni a parkba. De ha aggódik a húgom balesete miatt, akkor teniszeshetünk is.

– Nem aggódom, de magának nem idéz fájdalmas emlékeket?

– Már túljutottam rajta. Balesetek bármikor történhetnek; ha állandóan ezen aggódik az ember, akkor nem tudja élvezni az életet, vagy maga szerint?

– Igaza van – dűnnyögte Carolena, és szép szemében hirtelen könnyek csillogtak.

Valentino legszívesebben vigasztalva a karjába zárta volna, de mivel érezte, hogy ez nem lenne bölcs dolog, fogta a törülközőjét és a mobilját, és elhagyta a lakosztályt.

Talán később majd megkapja a választ a kérdéseire.

4. FEJEZET

Egy órával később a hatalmas kastélypark túloldalán levő istállókhöz hajtottak.

Valentino kiválasztott Carolenának egy mutatós, szelíd kancát, aztán nyeregbe pattantak, és útnak indultak. Egy darabig sűrű erdőn át lovagoltak, aztán egy tóhoz értek; ott leszálltak, s a lovakat a partra vezették.

Carolena ámulva nézett körül.

– Micsoda festői környezet! Abby azt mondta, hogy mesebeli hercegnőnek érzi magát, mert az aranciai hercegi birtokon nőtt fel. Itt én is annak érezném magam. Nagy kaland lehetett magának és a testvéreinek, amikor felfedezték ezt a parkot gyerekkorukban. Őket is érdekelték a vulkánok?

– Nem, épp ellenkezőleg.

Volt valami fura mellézköngye Valentino hangjában, ami felkeltette Carolena kíváncsiságát.

– És magát miért érdeklik ennyire? Biztos nem csak az Etna miatt.

– Ez hosszú történet – felelte Valentino szomorkásan.

– Előttünk az egész délután. – Carolena leült a buja zöld fűbe, és kinézett a tóra, melyben vízimadarak hancúroztak. – A kedvemért. Tegnap, miután beszélgettünk, éjjel egyig videókat néztem az Etnáról és más vulkánokról. Tényleg lenyűgözőek, és őszintén érdekel, mi késztette rá, hogy ezt a szakmát válassza.

Valentino letelepedett mellé.

– Apámnak volt egy testvére, Stefano. Ő volt az idősebb, a trónörökös, de soha nem akart király lenni, amiből komoly vitái lettek a nagyapámmal, aki akkoriban Gemelli királya volt. Nálunk például törvény, hogy a trónörökösnek meg kell házasodnia trónra lépés előtt. De Stefano bácsi nem volt hajlandó eljegyezni egy olyan hercegnőt, akit nem szeretett. Tizennyolc évesen elindult, és beutazta a világot. Az évek során sok viszonya volt, de soha nem nősült meg. Elkezdtek érdekelni a vulkánok, azokat tanulmányozta. Szerettem őt, és teljesen elvarázsolt, amikor a kalandos útjairól mesélt. Ő vitt fel először az Etnára. Valahogy természetes volt, hogy a nyomdokaiba lépjek, és geológiát tanuljak. Még egyetemre jártam, amikor jött a hír, hogy meghalt egy expedíció során a Galerason, Kolumbiában.

– Valentino! – kiáltott fel Carolena. – Erről is olvastam este az interneten! Az egyik halott tudós a nagybátyja volt?

A hercegnek fájdalmas kifejezés suhant át az arcán.

– Igen.

– Ez szörnyű. De azt gondolná az ember, hogy ez visszaretentette magát attól, hogy vulkanológus legyen.

– Nem, ahhoz túlságosan szerettem a szakmát. És a statisztikák azt mutatják, hogy évente legfeljebb egy vulkanológus hal meg a munkája során.

– Már az is túl sok!

– Az biztos, hogy Stefano bácsi halála megrázta a családot. A holttestét hazahozták Gemellibe, hogy itt temessék el. Nagyapám teljesen összetört, rá néhány hétre el is vitte egy szívroham. Apám akkor foglalta el a trónt. Még mindig gyászoltunk, amikor volt egy komoly beszélgetésem vele és anyámmal. Elfogadták a döntésemet, hogy vulkanológus leszek, mert látták, milyen sokat jelent ez nekem, de arra kértek, hogy a nagybátyámmal ellentétben én teljesítsem a hercegi kötelességeimet, amibe az is beletartozott, hogy a megfelelő időben feleségül kell vennem a számomra kiválasztott nőt. Stefano döntése ugyanis sok bánatot hozott a családnak. Hogy ne szomorítsam el még jobban őket, megígértem nekik, amit kértek. Bár miattam nem kellett aggódniuk, mert Michelinával már régen megfogadtuk, hogy mindig teljesíteni fogjuk a kötelességünket.

– Más szóval Michelina akkor is hozzáment volna Vincenzóhoz, ha mást szeretett volna?

Valentino bólintott.

– Igen. Egyszer megkérdeztem tőle, mert tudtam, hogy Vincenzo nem szereti annyira, mint amennyire ő Vincenzót. Michelina még ezt is el tudta fogadni, de reménykedett, hogy idővel Vincenzo majd viszonzni fogja a szerelmét.

– Nem haragudott Vincenzóra, amiért nem szerette igazán a húgát?

– Hogy haragudhattam volna, mikor én se szeretem Alexandrát? Pont ellenkezőleg: olyan lett nekem, mint egy testvér, amikor láttam, hogy még így is mennyire igyekszik boldoggá tenni a húgomat. Még a bérnyaságba is belement Michelina kedvéért. Vincenzo az egyik legjobb ember, akit ismerek. Nagyon örültem, hogy Abby mellett megtalálta a boldogságot.

– Maga is figyelemre méltó ember, akárcsak a húga.

– Nagyon szerettem őt. Habozás nélkül elfogadta a sorsát, pedig megtagadhatta volna az érdekházasságot. Stefano bácsi halála mindannyiunk életére hatással volt. Egy nap Vito majd is otthagyja a hadsereget, és elrendezett házasságot köt, mert ő a második a trónöröklési sorban. Mondjuk úgy, hogy nekünk ez a sorsunk, ebbe születünk bele. A királyi státusz felelősséggel jár. Nem akarok csalódást okozni a szüleimnek, és azt sem akarom, hogy lelkifurdalásom legyen, mint a nagybátyámnak. Szerencsére anyám egészséges, remélhetőleg még sokáig fog uralkodni, úgyhogy messze van a nap, amikor meg kell nőülnöm, és át kell vennem a helyét.

– De egyszer eljön.

– Az elkerülhetetlen.

– Nehezen tudom elképzelni azt az életet, amit maga él. Feltehetek egy indiszkrét kérdést? Van most barátnője?

– Néha találkozom valakivel a városból, kötetlenül.

– És neki jó így ez a helyzet?

– Valószínűleg nem, de kezdettől fogva tudta, hogy nincs közös jövőnk. És mielőtt megkérdezné: nem fekszünk le egymással.

– Hé, nem tartozik magyarázattal.

– Mégis válaszolok a következő kérdésre, ami ott van a nyelve hegyén. Ellentétben azzal, amit a bulvárlapok terjesztenek, az évek során csak néhány igazi viszonyom volt, és egyik nő se volt helybeli.

– És nem tartotta vissza őket, hogy maga el van jegyezve?

– Nem, mert ők ugyanúgy nem akartak semmi komolyat, mint ahogy én se. – Valentino elmosolyodott. – Mint abban a mondásban a hajók: találkoznak az éjszakában, és elúsznak egymás mellett.

Ez valahogy szomorúan hangzott. De nem így élt ő is Berto után? Jobban megéri Valentinót, mint azt a férfi sejtene.

– A legutóbbi barátnőmet is előre figyelmeztettem, hogy bármikor vége lehet a kapcsolatunknak. De persze nyugodtan ítéljen el érte, Carolena.

– Soha nem ítélném el. Joga van hozzá, hogy normális életet éljen. De azért nehéz lehet úgy élni, hogy az ember tudja, hogy a házastársát már kiválasztották.

– Igyekszem minél kevesebbet gondolni rá.

– A menyasszonya tud az érzéseiről? És megéri őket?

– Szerintem Alexandra hercegnő mindent ért. Neki is volt már egy-két kapcsolata, és neki is kötelessége megfelelni az elvárásoknak.

– És mit szól a munkájához? Támogatja?

– Őszintén szólva sose beszéltünk erről. Eddig mind a ketten éltük a saját életünket. Néha összejövünk családotul. A múltkor mi voltunk Cipruson anyámmal és az öcsémmel, és állítólag azt mondta Vitónak, hogy megijeszti a gondolat, hogy veszélyes vulkánokat tanulmányozok.

– És magát ez nem zavarja?

– Majd akkor foglalkozom ezzel, ha összeházasodtunk, és remélem, addig még van néhány év. A nagybátyám halála után elhatároztam, hogy nem agyalok a jövőn.

– Megtiszteltetés, hogy ezeket elmondta nekem.

Valentino tűnődve nézett Carolenára.

– Láttam, hogy őszintén érdekl. Jó érzés volt végre kiadni magamból. Maga is elmondhatná, mi bántja.

Carolena hosszan lehunyta a szemét.

– Csak annyi, hogy volt valaki, akit szerettem, és meghalt. Az én hibámból. És nem tudok megszabadulni a múlttól.

– Talán csak nem volt elég ideje gyászolni.

Hét évnek elégnek kellett volna lennie, felelhette volna Carolena. És nem is a bánat a rosszabb, hanem a büntudat.

De ő csak ennyit mondott:

– Talán.

Nagy volt a kísértés, hogy kiöntse a szívét Valentinónak, mert az együttérzése őszintének tűnt, de tudta, hogy okosabb tartani a két lépés távolságot.

– Járt már pszichológusnál?

– Nem, az sem segítene. – Carolena riadtan próbált feltápászkodni; Valentino felállt, és talpra segítette. – Köszönöm, hogy felajánlotta, hogy meghallgat. – Ideje témát váltani. – A nagybátyja biztos örülne, ha tudná, hogy példát mutatott magának, és hogy a tudását a népe javára fordítja. Ha nekem lenne ilyen nagybátyám, biztos én is megkértem volna, hogy vigyen el egy vulkánhoz. A munkája veszélyes, de izgalmas és lenyűgöző.

– Tényleg az. Visszamenjünk? Lehet, hogy Max már jobban van, és együtt vacsorázhatunk Vincenzóékkal.

Újra nyeregbe ültek, és egy másik úton ügettek vissza az istállókhöz. Ott várt rájuk a limuzin, hogy a palotába vigye őket.

– Nem kell bekísérnie – nyitotta ki Carolena a kocsiját, megelőzve Valentinót. – Köszönöm ezt a csodálatos délutánt.

A herceg kifürkészhetetlenül nézett rá.

– Élvezet volt. Felhívom, ha beszéltem Vincenzóval.

A lakosztályában Carolena lezuhanyozott, és elkészült az estére. Különös gondot fordított a sminkjére, hosszú fekete haját lazán feltűzte, s közben folyton a hercegen járt az esze. Már attól hevesebben vert a szíve, ha csak rá gondolt, hogyan nézett rá Valentino. Igen, meg tudja érteni, ha bármelyik nő annak ellenére is viszonyba kezd vele, hogy nem lehet jövőjük – Valentino páratlanul vonzó férfi.

Amikor a várt telefonhívás helyett kopogtak az ajtaján, titkon azt remélte, a herceg az. De a szobalány volt.

– *Signorina?* El kell kísérnem a vacsorára. Őfensége a teraszon várja.

És Abby? És Vincenzo?

A terasz fekete-fehér kockás márványpadlójú építmény volt elegáns olasz fonott bútorokkal, s a cserepes pálmák és buja cserepes virágok azt a benyomást keltették, mintha egy kertben volna az ember.

Valentino lezserül volt öltözve, farmert és pólót viselt.

– *Buonasera*, Carolena. Elragadóan néz ki.

Kérlek, ne mondj ilyeneket!

– Köszönöm.

A herceg mosolyától Carolenának elállt a lélegzete.

– Remélem, éhes, mert azt a csirkeételet rendeltem a szakácstól, ami Abby szerint a kedvence.

– Nagyon kedves.

Túlságosan is kedves.

Carolena rámosolygott, amikor a férfi kihúzta neki a széket.

Megérkezett Vincenzo is; pusztit nyomott az arcára, és leült vele szemben. Evés közben Carolena Abby és Max felől érdeklődött.

– Max egész nap nyugtalan volt, és még mindig lázas – mondta Vincenzo. – Felváltva vagyunk mellette.

– Szegény kicsike. Gondolod, hogy komoly a baj?
– Fogalmam sincs, de persze aggódunk. Az orvos szerint valami vírus lehet.
– Tehetek bármit?
– Igen – szólt közbe lazán Valentino. – Ha Max még holnap is beteg lesz, akkor lehetne a társaságom, mert akkor Vincenzónak megint a családjával kell foglalkoznia.
Ez úgy hangzott, mintha örülne, Carolena azonban úgy érezte, már így is több időt töltött a jóképű herceggel, mint ami jót tesz neki.
– Ne érezze kötelességének, hogy szórakoztasson – válaszolta. – Nálam van a laptopom, bármikor tudok dolgozni.
– Addig nem, amíg a vendégünk – tiltakozott Valentino energikusan. – Gondolom, Abbyvel azt tervezték, hogy elmennek vásárolni és egy-két múzeumba, de ha van kedve, holnapra javasolhatok valami izgalmasabbat.
Vincenzo rejtelmes pillantást vetett Carolenára.
– Vigyázz ám...
Carolena nevetett.
– Ez most figyelmeztetés akar lenni?
Vincenzo arcán halvány mosoly suhant át.
– Évekkel ezelőtt, amikor először jártam itt üzleti megbeszélésen, Valentino ugyanilyen csábító ajánlatot tett nekem is.
– És aztán mi lett?
Vincenzo tűnődve nézte Carolenát.
– Arra neked kell rájössz.
– Ideges leszek a célozgatásaidtól.
– Talán meg is van rá minden okod.
– Most jól megijesztetted – szólalt meg Valentino, mielőtt Carolena eldönthette volna, hogy Vincenzo csak viccel-e, vagy komolyan beszél.
– Akkor bocsánat, nem ez volt a szándékom. – Vincenzo felállt. – További jó estét. Reggel találkozunk.
– Üdvözlöm Abbyt, Maxnak pedig adj egy nagy puszit a nevemben – mondta Valentino.
– Úgy lesz.
Carolena csodálkozva bámult Vincenzo után.
– Ez meg mi volt? – kérdezte, miután kettesben maradtak az asztalnál Valentinóval.
– Gyanítom, attól félsz, hogy félremegy a dolog.
– Mármint hogy nem fog tetszeni a meglepetése?
– Olyasmi.
– Ha nem árulja el végre, mi az, meghalok a kíváncsiságtól.
– Meg akarom mutatni Taorminát, amit Goethe a földi paradicsom egy darabjának nevezett. Imádni fogja a középkori sikátorokat.
– Csábítóan hangzik, de szerintem nem erről a helyről beszéltek az előbb Vincenzóval.
– Meggondoltam magam.
Carolena semmit sem utált jobban, mint az atyáskodást.
– Vincenzo Abby férje, nem az enyém!
– És Abby teljes bizalmát élvez.
– Más szóval meg akar védeni valamitől, amiről úgy gondolja, hogy nem lenne jó nekem?
– Lehet.
Carolena vett egy mély lélegzetet, és hangsúlyozott udvariassággal azt mondta:
– Ha Max tényleg nem lesz jobban, akkor elfogadom az ajánlatát. Igazán kedves.
Valentino összehúzta a szemét.
– Hagyja ezt a leereszkedő udvariasságot. Nem áll jól magának.
– Mit várt? Dührohambot?
Alighogy kimondta, Carolena majdnem a nyelvébe harapott. Mi ütött belé?
– Az mindenestre őszintébb lenne.

– Ha nem lennének koronahercegek...
– Megkértem, hogy felejtse el a címemet.
– Elég nehéz.
– Fejezze be a mondatot. Ha nem lennének koronahercegek, akkor...?
– *Bene*. – Carolena kihúzta magát. – Ha nem lennének koronahercegek, azt feleltem volna, hogy elég jól tudtam vigyázni magamra az utóbbi huszonzét évben, nem hiányzik, hogy két pasi eldöntse, mi a jó nekem, és mi nem. Ha ez hálátlanul hangzik, sajnálom. Nem akartam megbántani, de maga kérte.

Valentino elégedetten bólintott.

– Pont ezt a választ reméltem. Rendben: mit szólna, ha felmennénk az Etnára helikopterrel? Megmutatnék néhány helyet, amit a hétköznapi turista nem láthat.

Milyen izgalmas ajánlat! Ki tudna ellenállni azok után a dokumentumfilmek után, amiket a minap nézett éjszaka? Carolena nem értette, hogyan is kételkedhetett benne Vincenzo, hogy tetszene neki.

Elszántan felállt, és viszonzta Valentino kihívó tekintetét.

– Az csodálatos lenne.

Egy pillanatra olyan csend lett, hogy a földre hulló gombostűt is hallani lehetett volna.

– Ne mondják később, hogy nem hagytam választási lehetőséget... Szóval, ha Max még holnap is beteg, akkor reggel fél kilenckor indulunk. Vegyen fel farmert és pólót, és persze masszív cipőt.

– Elhoztam a túracipőmet.

– Tökéletes.

– Akkor reggel találkozunk.

Carolena el akart fordulni, de a férfi visszatartotta.

– Még ne menjen el.

Bármilyen nagy volt is a kísértés, Carolena nem tölthetett vele még több időt kettesben; nem volt szabad megtennie.

– A királynő biztos várja már. És köszönöm, egyedül is visszatalálok a lakosztályomba.

– Carolena?

A lány szívdobogva állt meg a küszöbön.

– Igen?

– Jobban élveztem magával ezt a napot, mint sejtené.

Ha tudnád!

– Én is nagyon élveztem a lovaglást. Még egyszer köszönöm.

Mielőtt a férfi válaszolhatott volna, Carolena elsietett.